

strana o povolení exekuce vyklizením bytu dosud ještě nežádala, ježto ji strana povinná vždy předstihla návrhem na odklad exekuce. Nebyla tedy dosud exekuce vyklizením povolena, a, žádala-li vymáhající strana návrhem ze dne 4. února 1925 o pokračování v exekuci, neshodoval se ovšem tento návrh se stavem věci. Okolnost ta nemá však podstatného významu, ježto tento návrh nutno dle zřejmého úmyslu pokládati za návrh na povolení exekuce a není pak oprávněna ani další námitka stěžovatelky, že návrh ten byl opožděným vzhledem na § 575 odstavec třetí ex. ř., ježto strana vymáhající vzhledem na odklad exekuce straně povinné předem povolený dříve s úspěchem o exekuci žádati nemohla. Exekuční titul opravňuje vymáhající stranu, by navrhla povolení exekuce a by exekuce vyklizením bytu jí byla též povolena, aby v přípustné vhodné době mohla navrhnouti výkon odložené exekuce, nejsouc odkázána teprve na řízení exekuci povolující s oprávnými prostředky. Povolení exekuce se ještě — byť neprávem — nestalo, pročez vymáhající straně nelze je odepřít.

Čís. 4811.

Doručení k vlastním rukám nemusí se státi přímo od doručitele osobě, již zásilka svědčí. Stačí, byl-li v její přítomnosti a z jejího příkazu předán spis osobě třetí.

Okolnost, že nebyla dodržena lhůta mezi vyrozuměním o roku a rokem, neopravňuje stranu, by nedostavila se k roku.

(Rozh. ze dne 17. března 1925, R I 208/25).

S o u d p r v é s t o l i c e zamítl žalobcův návrh, by vynesen byl rozsudek pro zmeškání pro nedostavení se žalovaného k prvnímu roku, maje za to, že žaloba s obsílkou nebyla doručena řádně do rukou žalovaného, nýbrž do rukou Anny H-ové, nemající »plné moci« ku přijímání žalob, která teprve žalobu žalovanému odevzdala, jenž ani návratky nepodepsal (§ 106 c. ř. s.), doručení mimo to stalo se na velký svátek žalovaného (slavnost smíření), což se zřetelem na rovnost konfessní, zákonem uznanou, dle §u 100 c. ř. s. ani v tomto případě bez dovolení soudce není dovoleno. **R e k u r s n í s o u d** zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by o návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání znovu rozhodl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel trvá na tom, že doručení žaloby nestalo se dle zákona, ježto listonoš odevzdal spis nikoli jemu do vlastních rukou, nýbrž jeho služebné a dal od ní zpáteční lístek podepsati. Doručení žaloby jest aktem formálním a jediné obsah doručného listu podává prý o tom důkaz, zda se stalo náležitě, obsah zpátečního listu svědčí však proti tomu. Návoru tomu nelze přisvědčiti. Jak zjištěno stalo se doručení arciž k rukám služebné stěžovatelovy, avšak v přítomnosti stěžovatele před jeho očima a na jeho příkaz; není třeba, by se doručení stalo z ruky do ruky, k vlastním rukám bylo též doručeno, stalo-li se doručení oproti adresátu

tak, že mu doručitelem poskytnuta byla bezprostřední možnost doručného spisu se uchopiti hned při doručném úkonu. Že tento uchopovací úkon žalovaný neprovedl sám, nýbrž přikázal jej své služebné, nemá vlivu na náležitost doručení. Není jediné směrodatným obsah doručného listu, na němž ostatně tento způsob doručení jest osvědčen, jest naopak přípustným protidukaz o tom, jak se doručení stalo. Svátek »smíření«, jež stěžovatel podle svého náboženského vyznání světil, nebyl na závalu doručení, to tní méně, když stěžovatel dle zjištění k doručení svolil. (§ 44 jedn. ř.). O tom, zda měl právo po dobu svátku nechat doručný spis nepovšimnutým, netřeba dále uvažovati, neboť to šlo na jeho nebezpečí, když je jinak patrné, že si mohl stejně jako při doručení bez porušení náboženských předpisů vhodným způsobem zjednat vědomost o tom, jakého způsobu jest procesní úkon, k tomuto doručení se vztahující. Lhůta ř. 231 c. ř. s. v tomto případě ve zřetel nepřichází. Domnívali se stěžovatel, že poskytnuta mu byla nedostatečná lhůta k přípravě právní obrany, měl se k líčení dostavit a učiniti vhodné návrhy.

Čís. 4812.

Exekuční právo, nabyté proti zákazu ř. 10 vyr. ř., jest nicotným, třebaže povolující usnesení nabylo právní moci a vyrovnávací řízení bylo napotom zastaveno.

Rozh. ze dne 17. března 1925, R I 214/25).

Vymáhající věřitel navrhl podáním ze dne 5. března 1924 opětovný výkon exekuce, povolené usnesením ze dne 31. prosince 1923. Tento opětovný výkon byl proveden dne 13. března 1924 jednak poznámkou zabavení na zájemním protokole ze dne 6. března 1924 v příčině předmětů v tomto protokole uvedených, jednak zabavením svršků dalších, vyznačených v pokračování k témuž zájemnímu protokolu ze dne 13. března 1924. Usnesením ze dne 11. března 1924 bylo o jmění dlužníka zahájeno řízení vyrovnávací, kteréžto usnesení bylo téhož dne vyvěšeno na soudní desce. Návrhu vymáhajícího věřitele, by bylo pokračováno v exekuci a nařízen byl prodej předmětů seznámených v protokole ze dne 13. března 1924, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Dle ustanovení ř. 10 vyrovnávacího řádu nemůže po zavedení vyrovnávacího řízení býti nabyto na věcech dlužníka soudcovské zástavní nebo uspokojovací právo. Poněvadž vyrovnávací řízení bylo zahájeno 11. března 1924, zabavení však stalo se 13. března 1924 již po zavedení řízení, nemohlo zástavní právo vymáhající strany, byť i zabavení bylo provedeno, vůbec vzniknouti. Ustanovení ř. 10 vyr. ř. jest normou imperativní a musí z moci úřední býti brán k němu zřetel. Bylo-li tudíž soudcovské právo v době této přes to vyloženo, jest neplatné, nemůže míti účinků a musí býti odstraněno. (Viz Lehmann Kommentar II. str. 70). Jinak by byla zajisté porušena rovnost věřitelů v řízení vyrovnávacím. Na tom nemůže ničeho změnit ustanovení ř. 12 vyr. ř., neboť toto se vztahuje na oddělovací práva nabytá v posledních 60 dnech před zavedením vyrovnávacího řízení. Jenom tato práva mohou v případě zastavení vyrovnávacího řízení obživovati, ni-